

Zoslanie Ducha Svätého

19. máj 2024

Jn 20, 19 – 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Zoslanie Ducha svätého je jedným z troch najväčších sviatkov celého roka. Napriek tomu väčšina z nás k tomuto sviatku asi nemá príliš osobný vzťah. Pokladáme ho za spomienku dávnej udalosti, ktorá sa nás príliš nedotýka, alebo myslíme na niektoré moderné svätodušné, turíčne hnutia, ktoré sa nám zdajú príliš intenzívne, niekedy až teatrálné prežívané. Alebo pokladáme Ducha svätého len za rituál pri birmovke.

Dôležité je pochopiť, že Duch svätý, duch boží sa nám otvára až v skutočnej viere. Otvára sa nám v tej viere, ktorá je postavená na našej vlastnej skúsenosti, vychádza zo skutočného života, nie z nejakej naučenej múdrosti. Je to viera, ktorá vychádza nie zo zvestovania „o“ niečom, skôr zo svedectva „niečoho“ skutočného, čo sa dotklo nášho života. Ak sme takú vieru zakúsili vo svojom živote, potom boží Duch naplní aj naše srdcia - tak, aby z tejto skúsenosti mohli hovoriť aj naše ústa. Turíce sa aj pre nás môžu stať dôležitým duchovným zážitkom, potom si môžeme lepšie uvedomiť aj sviatosť birmovania, ktorú sme prijali kedysi. Aj keď sme si milosť tejto sviatosti pri jej prijatí asi dostatočne neuvedomili, môžeme ju neskôr oživiť na základe dospelšej viery. Ona nám umožní prehľbovať svoj život, ozdravovať život okolo nás, v našich spoločenstvách a nakoniec aj v našej spoločnosti.

Práve to sa dialo cez Ježišových učeníkov pri prvých Turícach, o ktorých sme dnes čítali v Skutkoch apoštolov. Dôležité neboli vonkajšie znaky, znamenia, podstata Turíc nespočívala v hukote vetra či v ohnivých jazykoch. To boli len vonkajšie obrazy premeny spoločenstva učeníkov, ktorú nebolo ľahké opísať. Tí, ktorí sa najprv ustráchaní zdržiavali zo strachu pohromade za zatvorenými dverami sa zmenili, uvedomili si svoju úlohu, otvorili sa voči svetu, voči životu. Na základe tejto premeny mohla vzniknúť prvá cirkev.

Ohlasovali Ježiša Krista, život, ktorý im Ježiš otvoril. Zrazu im nechýbala guráž a tvorivosť slova. Svätopisec to opisuje ďalším obrazom, že zrazu apoštolom a učeníkom rozumeli všetci. Ich slová zrazu boli zrozumiteľné všetkým.

Je to poučenie aj pre nás, pre dnešnú cirkev. Nespoliehať sa na naučenú reč, ktorá je už často zrozumiteľná len v rámci chrámu. Takej reči raz rozumejú jedni, inokedy iní, ale nie všetci - ako sa to dialo po prvých Turícach. Tam sa udial zázrak živej reči, ktorá vychádzala zo života.

Čo znamená premena, ktorá sa udiala na Turíce? Trochu nám to naznačuje aj dnešné evanjelium, v ktorom Kristus posielal učeníkov, aby išli do sveta ohlasovať evanjelium a zároveň odpúšťali hriechy. Ježiš dáva moc aj nad hriechmi, aj nad zlými duchmi. Dáva moc narúšať starý poriadok, v ktorom bolo zakomponované zlo. Dáva moc narúšať to, čo ohrozuje život, čo človeka dezorientuje, obmedzuje našu ľudskú osobitosť.

Učeníci zobrali na seba niečo z Ježišovej úlohy. Ježiš sa staral o nás ľudí, o naše zranenia, biedy, otázky, neodvrhol od seba nikoho. Nechal dokonca aj tie biedy, zranenia akoby preniknúť do seba.

A rovnako posielala učeníkov aj nás aby sme išli a snažili sa konať podobne. Aby sme brali na seba hriechy iných a pomáhali premieňať svet k lepšiemu.

V týždni som čítal peknú myšlienku pápeža Františka zo synody o farnostiach, ktorá práve prebieha v Ríme. Prirovnal farnosti, osobitne eucharistiu slávenú každú nedeľu vo farnostiach, spoločenstvu učeníkov, ktorých Ježiš posilnených vierou posielal hlásať radostnú zvesť. Pápež hovorí, že aj my by sme mali z eucharistie s radosťou odchádzať, aby sme aj my ohlasovali toto posolstvo. A pápež hovorí ďalej, že farnosť by mala byť spoločenstvom, do ktorého sa budeme – podobne ako učeníci - s radosťou vracieť, prinášať ovocie svojho ohlasovania. Podobne ako učeníci, ktorí sa naradovaní vrátili k Ježišovi a zvestovali mu úspechy pri ohlasovaní: ako sa im darilo liečiť, ako sa im darilo vyháňať aj zlých duchov.

Niekedy sa možno aj my v duchu pýtame aká je úloha kresťanstva v dnešnom svete. Čo môžeme dať dnešnému svetu? Keď sa pozeráme na udalosti posledných dní, tak vidíme potrebu prehlbovať skutočnú vieru okolo nás. Vieru, ktorá človeku pomáha žiť, znášať aj frustrácie. Ak sa to nenaučíme, výsledkom bude, že nevraživosť, neznášanlivosť, až nenávisť budú ešte viac stúpať. Snažme sa aj my otvoriť Ježišovmu odkazu: „Prijmite Ducha Svätého“ - aby sme aj my mohli odpúšťať hriechy, naprávať život okolo nás.

Viliam Arbet